

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 173/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Damira Kosa kao predsjednika vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića i Perice Rosandića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. Đ. M. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 110. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17. - dalje: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, opt. Đ. M. i opt. S. M., podnesenima protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 17. prosinca 2019. broj K-12/19, u sjednici održanoj 9. veljače 2021.,

p r e s u d i o j e:

Žalbe državnog odvjetnika, opt. Đ. M. i opt. S. M. odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjaska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Rijeci opt. Đ. M. je pod toč. 1.) presude proglašen krivim da je na način i pod okolnostima opisanim u izreci počinio kazneno djelo ubojstva iz čl. 110. KZ/11., pa je na temelju istog zakonskog propisa osuđen na kaznu zatvora u trajanju petnaest godina, dok je opt. S. M. pod toč. 2.) presude proglašena krivom da je na način i pod okolnostima opisanim u izreci počinila kazneno djelo sprečavanje dokazivanja iz čl. 306. st. 2. KZ/11., pa je na temelju istog zakonskog propisa osuđena na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a na temelju čl. 56 KZ/11. prema istoj je primijenjena uvjetna osuda na način da se izrečena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko optuženica u roku provjeravanja od pet godina ne počinii novo kazneno djelo.

Na temelju čl. 54. KZ/11. opt. Đ. M. je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i istražnom zatvoru od 31. srpnja 2018. pa nadalje.

Na temelju čl. 79. KZ/11. od opt. Đ. M. oduzet je nož ukupne dužine 32 cm, dimenzije oštrice 21x3,5 cm sa tragovima krvi.

Na temelju čl. 148. st. 1. u vezi čl. 145. st. 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14.,

70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.) opt. Đ. M. i opt. S. M. je naloženo plaćanje troškova kaznenog postupka u paušalnom iznosu od po 3.000,00 kuna svakom, dok je opt. Đ. M. naloženo i plaćanje efektivnih troškova kaznenog postupka (svjedoci, vještaci) u iznosu od 43.590,50 kuna, dok će se o ostalim troškovima donijeti posebno rješenje.

Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog odluke o kazni u odnosu na opt. S. M. s prijedlogom Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da se pobijana presuda preinači na način da se optuženici umjesto uvjetne osude izrekne kazna zatvora.

Opt. Đ. M. žalbu je podnio po branitelju odvjetniku Lj. D., odvjetniku u R. zbog odluke o kaznenoj sankciji s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženiku izrekne blaža kazna.

Žalbu je podnijela i opt. S. M. po branitelju D. S. R., odvjetniku u R., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o kaznenoj sankciji, te po branitelju K. D., odvjetniku u R. zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, uz zajednički prijedlog da se pobijana presuda preinači i optuženica oslobodi od optužbe, a podredno ukinе i vrati prvostupanjskom sudu ponovno suđenje i odluku.

Državni odvjetnik je podnio odgovor na žalbu opt. Đ. M. sa prijedlogom da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Opt. S. M. podnijela je po svojim braniteljima D. S. R. i K. D. odgovore na žalbu državnog odvjetnika, uz zajednički prijedlog da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Postupajući prema zahtjevu opt. S. M. u žalbi, u smislu čl. 475. st. 2. ZKP/08., o sjednici vijeća izvješteni su optuženica i njezini branitelji, kao i državni odvjetnik. Međutim, nitko od pozvanih osoba sjednici nije nazočio, iako su svi bili uredno pozvani, pa je sjednica vijeća, sukladno čl. 475. st. 4. ZKP/08., održana u njihovoj odsutnosti.

Budući podnesene žalbe branitelja opt. S. M. većim dijelom korespondiraju u pogledu žalbenih osnova i razloga, to su iste razmatrane kao jedinstvena žalbe optuženice.

Žalbe nisu osnovane.

U odnosu na žalbu opt. S. M., osim zbog odluke o kaznenoj sankciji:

Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka optuženica nalazi u tvrdnji da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, jer da prvostupanjski sud nije obrazložio da li je i u kojoj mjeri nastupila posljedica znatnog otežavanja dokazivanja, pa da je time ostvarena bitna povreda iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Protivno iznesenoj žalbenoj tvrdnji, prema ocjeni ovog suda drugog stupnja, pobijana presuda sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, pa tako i one koji su vezani uz otežavanje dokazivanja u konkretnom slučaju. Ti razlozi su potpuno jasni i bez proturječnosti, te su

suglasni sa u postupku izvedenim dokazima. Druga je stvar što žaliteljica subjektivno smatra da ti razlozi nisu dostatni, pa ih ne prihvata, a što se odnosi na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne označenu bitnu povredu iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Budući istaknuta bitna povreda nije ostvarena, ovaj sud drugog stupnja ispitao je pobijanu presudu u tom dijelu prema čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08., te nije utvrdio da bi u presudi bile ostvarene neke druge bitne povrede na koje pazi po službenoj dužnosti, slijedom čega žalba opt. S. M. zbog bitne povrede nije osnovana.

Pobijajući utvrđeno činjenično stanje optuženica smatra kako je prvostupanjski sud iz utvrđenih činjenica izveo pogrešan zaključak o njenoj kaznenoj odgovornosti, navodeći kako je u konkretnom slučaju ostvaren zatvoreni krug indicija, a što nije točno. Također smatra da prvostupanjski sud nije uzimao u obzir činjenicu da ona prilikom pretrage stana nije bila sama u kući već i njezin sin, što upućuje na zaključak da je i netko drugi mogao ukloniti video snimač. Osim toga smatra kako se radnjama koje se predbacuju optuženici ne ostvaruju bitna obilježja kaznenog djela sprečavanja dokazivanja, budući su tijela koja su vodila pretragu na veoma lagan način našla video uređaj koji je vrlo brzo stavljen u funkciju sa svim do tada zabilježenim sadržajem. Zaključno ističe da ne postoji niti jedan relevantan dokaz kojim bi se potkrijepila njezina kaznena odgovornost.

Međutim, suprotno tvrdnjama žaliteljice, prvostupanjski je sud ispravno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio kazneni zakon proglašivši optuženicu krivom za kazneno djelo sprječavanje dokazivanja iz čl. 306. st. 2. KZ/11. na način kako joj je to optužnicom stavljeno na teret pod toč. 2.).

Naime, suprotno žalbi, nesporno je, a kako to ispravno nalazi i prvostupanjski sud da je žaliteljica znala da je njen suprug opt. Đ. M. postavio na kuću dvije kamere od kojih je jedna pokrivala dvorište, a druga prilaznu stazu po kojoj se moglo doći do njihove kuće, ali i do kuće oštećenice, pri čemu je također znala da je to uređaj za snimanje koji je imao detekciju pokreta i da je spojen na TV koji se nalazio u dnevnom boravku kuće žaliteljice. Nadalje, da je optuženica znala što je njen suprug opt. Đ. M. ... učinio, odnosno da je na prilaznom putu u blizini kuće nožem ubio ošt. M. G., što nedvojbeno proizlazi iz naknadne reprodukcije snimki postavljenih kamera, pri čemu je također vidljivo i to kako Đ. M., nakon ubojstva oštećenice sa krvavim nožem u ruci tjera u kuću žaliteljicu koja se u međuvremenu stepenicama spustila sa kata kuće.

U tom pogledu treba naglasiti kako je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi vrlo savjesno i detaljno analizirao sve iskaze ispitanih svjedoka, te materijalne dokaze, pri čemu iz iskaza A. J. proizlazi da se opt. Đ. M. nakon događaja, a kada je optuženicu ugledao na stepenicama se istoj obratio sa riječima „marš gore“. Nadalje iz iskaza svjedoka pretrage kuće A. P. i A. Š. proizlazi da je prilikom dolaska u kuću optuženice policajac zatražio od iste da mu da snimač koji je bio povezan sa vanjskim kamerama, pa kako isti nije predan, krenulo se u pretragu te je snimač pronađen u spavaćoj sobi u korpi za prljavo rublje i to ispod tog rublja. Nakon tako pronađenog snimača, svjedoci navode kako je optuženica promijenila izraz i boju lica, postala je vidno nervozna i počela je potihom razgovarati sa svojim odvjetnikom. Pritom je također nesporno da opt. Đ. M., obzirom na vrijeme uhićenja nije, niti je mogao iskopčati povezane kablove sa postavljenih kamera, niti je mogao sakriti snimač na mjesto na kojem je

kasnije isti pronađen. Stoga ne stoji žalbeni navod optuženice da su video snimač zapravo veoma lagano pronašli i da nije došlo do nikakvog otežanog dokazivanja u konkretnom slučaju.

Uzimajući sve to u obzir, pri čemu posebno okolnost ponašanja žaliteljice prilikom pretrage, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da njen sin D. M. nema nikakve veze sa iskopčavanjem povezanih kablova i skrivanjem snimača, a kako to neosnovano žaliteljica pokušava apostrofirati u žalbi. Konačno, prema mišljenju informatičkog vještaka proizlazi da je moguće u realnom vremenu promatrati sliku s kamere bilo na direktno spojenom TV-u, odnosno putem mobitela ili računala, pa je prema tome optuženica mogla promatrati događaj na dvorištu i sve gledati u realnom vremenu.

Sve tako izložene okolnosti, i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, jasno i nedvosmisleno upućuju na zaključak da u konkretnom slučaju postoji zatvoreni krug indicija koje ukazuju na to da je upravo optuženica počinila kazneno djelo sprečavanja dokazivanja na način kako je to opisano u toč. 2.) izreke.

Temeljem svega iznesenog, a budući da se nepotpuno utvrđeno činjenično stanje posebno ne obrazlaže, žalba optuženice zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

Na žalbe državnog odvjetnika i opt. Đ. M. i opt. S. M. zbog odluke o kazni:

Pobijajući odluku o kazni državni odvjetnik ističe da je sud prvog stupnja optuženoj opt. S. M. nedovoljno kao otegotno cijenio dosadašnju osuđivanost, te da je kroz dulje vremensko razdoblje sporne situacije sa susjedima rješavala primjenom prijetnji, kao i da je ovo djelo počinila za vrijeme roka provjeravanja iz prijašnje presude, i da je optuženici trebalo izreći kaznu zatvora.

Nasuprot tome, opt. S. M. smatra kako uopće nije bilo dokaza da je počinila kazneno djelo, pa se odluka prvostupanjskog suda o kazni smatra neutemeljenom.

Opt. Đ. M. pobijajući odluku o kazni nalazi kako je sud precijenio značaj otegotnih okolnosti, dok je značaj olakotnih okolnosti podcijenio. Dodaje kako se preko dvadeset godina kontinuirano obraćao državnim tijelima tražeći njihovu pomoć koja je izostala, a to sud nije u dovoljnoj mjeri uzimao u obzir.

Međutim, nisu u pravu opt. Đ. M. i opt. S. M. kada tvrde da im je sud izrekao prestroge kaznene sankcije, niti državni odvjetnik kada sankciju u odnosu na opt. S. M. smatra preblagom.

Suprotno tvrdnjama iz žalbi, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud optuženicama prilikom odmjeravanja kazne pravilno utvrdio sve okolnosti važne za proces individualizacije kazne koje u smislu čl. 47. KZ/11. utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja i da je te okolnosti u dostatnoj mjeri valorizirao, zbog čega njihova preocjena za koju se zalažu državni odvjetnik i optuženici nije osnovana.

Naime, sud prvog stupnja je osnovano opt. Đ. M. olakotno cijenio stariju životnu dob, narušeno zdravstveno stanje, priznanje kaznenog djela, smanjenu ubrojivost, te sudjelovanje u Domovinskom ratu, dok mu je otegotnim ispravno cijenio dosadašnju osuđivanost, okolnost da

mu oštećenica za djelo nije dala nikakav povod, pri čemu mu nije bila u mogućnosti pružiti bilo kakav otpor ni pobjeći, te ponašanje optuženika nakon počinjenog djela koje se očituje u tome da je majci oštećenice uputio prijeteće i pogrдне riječi, dok je opt. S. M. kao olakotno pravilno cijenio njezino zdravstveno stanje, a kao otegotno dosadašnju osuđivanost i činjenicu da je djelo počinila u roku kušnje.

Prema tome, uzimajući u obzir sve tako ispravno utvrđene okolnosti o kojima ovisi vrsta i visina kazne u konkretnom slučaju, sud je osnovano opt. Đ. M. za kazneno djelo opisano pod toč. 1.) izrekao kaznu zatvora u trajanju petnaest godina, a opt. S. M. za kazneno djelo opisano pod toč. 2.) kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, na koju je osnovano primijenio uvjetnu osudu sa rokom provjeravanja od pet godina. Tako izrečene kazne, i po ocjeni ovog suda drugog stupnja primjerene su stupnju krivnje optuženika i težini počinjenih kaznenih djela, te se može opravdano očekivati da će se njima ostvariti sve svrhe kažnjavanja predviđene u čl. 41. KZ/11. Stoga, strože kažnjavanje kako predlaže državni odvjetnik u odnosu na opt. S. M. i blaže kažnjavanje za koje se zalažu optuženici, nije osnovano.

Iz navedenih razloga žalbe državnog odvjetnika i optuženika zbog odluke o kazni nisu osnovane.

Imajući u vidu sve naprijed izloženo, a budući da žalbama državnog odvjetnika i optuženika prvostupanjska presuda nije dovedena u pitanje, te kako niti ispitivanjem pobijane presude nisu utvrđene povrede na koje ovaj žalbeni sud u smislu čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08. pazi po službenoj dužnosti, valjalo je na temelju čl. 482. ZKP/08. presuditi kao u izreci ove presude.

Zagreb, 9. veljače 2021.

Predsjednik vijeća:
Damir Kos, v.r.